

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.562/2013/6.szám

A Kúria a dr. Hári Tibor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Cseh Georgina jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. április 29. napján kelt 3.K.27.024/2013/5. számú ítélete ellen a felperes által 7. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.K.27.024/2013/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 178.100 (százhetvennyolcezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2010. január 1-től alanyi adómentességet választott, általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) körbe 2010. július 17-től kizárólag az általános szabályok szerint jelentkezett be, a bejelentő lapon az alanyi adómentességre jogosító értékhatár átlépést jelölte meg, 2010 júliusától negyedéves áfa bevallásokat adott be.

Az adóhatóság a felperesnél 2010. július 17-től 2010. december 31-ig terjedő időszakra, áfa adónemben, bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. A revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatban kötelezte a felperest 1.781.000 Ft adókülönbözetnek minősülő adóhiány, 445.000 Ft adóbírság, 280.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére. Erdemi döntését azzal indokolta, hogy az alanyi adómentesség választására jogosító felső értékhatárba nem számítható be az adóalany vállalkozásában tárgyi eszközként használt termék értékesítése fejében megtérített vagy megtérítendő ellenérték. A 460.000 Ft összegű tárgyi

eszközértékesítés (szélmotor, 2 db repülős rádió, műszerdoboz) figyelmen kívül hagyásával a felperes az 5.000.000 Ft-os értékhatárt nem érte el, ezért 2010. évben alanyi adómentesnek kell tekinteni. A téves áfa körbe való bejelentkezést követően befogadott számlákban felszámított áfát a felperes könyvelésében és bevallásában levonható adóként kezelte, ami nem fogadható el, mivel az alanyi mentes státuszú vállalkozás nem élhet adólevonási joggal. A felperes beszerzési tételei között szerepel a K. Mg. Kft. (a továbbiakban: Kft.) által 2010. augusztus 9-i teljesítési időponttal kiállított számla, amely szerint a felperes 3 db ingatlant vásárolt. Az ingatlanon a felperes nyilatkozata szerint nem végzett bérbeadást, ingatlan-bérbeadás tekintetében nem választott áfa fizetési kötelezettséget, áfa körbe kizárólag az általános szabályok szerint jelentkezett be, így amennyiben az ingatlan hasznosítása bérbeadás útján történne, a tevékenységre és az áfa körbe történő bejelentkezésre tekintettel még akkor sem lenne levonható az áfa, ha amúgy jogszerű lett volna az alanyi mentes státuszból az átlépés. Az ingatlan első rendeltetésszerű használatba vétele megtörtént, az erre jogosító hatósági engedély jogerőre emelkedése (2000. július 6.) és az értékesítés (2011. február 15.) között több mint két év eltelt, ezért az ingatlan nem minősül új ingatlannak. Alanyi adómentes státuszú adóalanytól nem lehet adófizetést követelni, ebben az esetben az ingatlan értékesítőjének az egyenes adózás szabályai szerint, 25%-os áfával kell kiállítania a számlát. A számlakibocsátónak áfa fizetési kötelezettsége keletkezett az értékesítés tekintetében, mivel alanyi mentes státuszú vevőnek adott el, tehát a felperes semmilyen törvényhely alapján nem élhet áfa levonási jogával, a Kft. által kibocsátott számlán áthárított adót nem helyezhette volna levonásba. A felperes fizetési kötelezettsége nem szándékos adózási magatartás, hanem több speciális szabály (alanyi mentesség értékhatárának átlépése, ingatlan vásárlás áfája, ingatlan bérbeadással kapcsolatos rendelkezések) téves értelmezésének következménye, ezért csak 25%-os bírság mértéket alkalmazott.

Az alperes, a 2012. november 12. napján kelt határozatában, az elsőfokú határozatot, helyes indokaira tekintettel, helybenhagyta. Erdemi döntését az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 24. § (3) bekezdésére, 170. § (1) bekezdésére, 171. § (1) és (2) bekezdéseire, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 9. §-ára, 55. § (1) bekezdésére, 82. § (1) bekezdésére, 86. §-ára, 88. §-ára, 188. §-ára, 191-192. §-aira, 259. § 21. pontjára alapította.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

A felperes a becsatolt okiratokkal (selejtezési jegyzőkönyv, mérleg, szakvélemény) nem bizonyította, hogy az értékesített eszközök nem tárgyi eszközként voltak nyilvántartva, az ezekbe foglaltak nem állnak összhangban a felperes könyvelési anyagával, így nem vehetők figyelembe. A becsatolt szakvélemény tartalma sem igazolja a kereseti álláspontot, a hőlégballonok üzemeltetési körülményeire vonatkozó megállapításai nem kapcsolhatók az adójogi konzekvenciákhoz, és ez is tartalmazza, hogy a megjelölt eszközök a hőlégballontól elkülönülten is forgalmazhatók. Az alperes helyesen minősítette az értékesített termékeket tárgyi eszköznek, megalapozottan és jogszerűen helyezkedett arra az álláspontra, hogy ezeket az 5.000.000 Ft-os értékhatár számítása során figyelmen kívül kell hagyni, ezért a felperes által választott áfa mentesség 2010. évben nem szűnt meg, így felperesnek áfa levonási jogosultsága sem állt fenn.

Az ingatlan bérbeadás tekintetében a felperes nem élhetett az áfa fizetési kötelezettség választásának lehetőségével, tekintettel arra, hogy az értékhatár át nem lépése miatt választása alapján alanyi adómentesnek minősült. A felperes alaptalanul sérelmezte az Áfa tv. 191. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alkalmazását és a 195. § (2) bekezdés b) pontjának mellőzését is.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, az alperes határozatának elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését, a terhére előírt fizetési kötelezettség teljes körű törlését. Érvelése szerint a határozatok, ide értve a jogerős ítéletet is, nem felelnek meg az Áfa tv. 188. § (1) bekezdés b) pontjában, (2) bekezdésében, (3) bekezdés aa) alpontjában, 191. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltaknak. Fenntartotta a keresetben is kifejtett jogi álláspontját, mely szerint nem tárgyi eszközértékesítést szerepeltetett a könyvelésében és az adóhatóságnak átadott listán. Hivatkozott arra is, hogy téves könyvelése nem befolyásolhatja azt, hogy ténylegesen elérte az 5.000.000 Ft-os árbevételt, az ingatlanokat nem bérbeadás, illetve továbbértékesítés céljára vásárolta, hanem ténylegesen hasznosítani kívánta. Mivel ekkor nem tartozott áfa körbe, ezért nem nyilatkozhatott az ingatlan bérbeadásról sem. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a releváns és alkalmazandó jogot helyesen ismertette, de tévesen alkalmazta.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárásban, rendkívüli jogorvoslati jellege miatt, nincs helye bizonyítás feltételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a polgári

perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 275. §-a értelmében a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet. (BH2002.29., BH2012.179.).

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes, avagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bírósággal, mivel ez nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nem kerülhet sor.

A Kúria a rendelkezésére álló iratok alapján azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet tényállása okszerű, a logika szabályainak is megfelelő bizonyítékértékelésen alapul, hiánytalan, iratszerű, az elsőfokú bíróság eljárása megfelel a Pp. 206. §(1) bekezdésében, 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

A felülvizsgálati kérelemben előadottakra figyelemmel utal a Kúria arra, hogy az iratokból a következők állapíthatók meg:

A felperes kibocsátotta a készpénzfizetési számlát, amely szerint 1 db szélmotort, 2 db repülőóradiót, 1 db műszerdobozt értékesített összesen 460.000 Ft nettó értékben.

Az Áfa tv. 259. § 21. pontja értelmében tárgyi eszköznek minősül az ingatlan, valamint az olyan ingótermék, amely vállalkozáson belüli rendeltetésszerű használatot feltételezve legalább 1 évet meghaladó időtartamban szolgálja a gazdasági tevékenység folytatását. Ez a definíció tehát nem állapít meg összefüggést azzal, hogy az adózó a tárgyi eszközöket a vizsgált időszakban ténylegesen használta-e vagy sem bevételszerző tevékenységéhez. A felperesi főkönyv, ahogyan az alperes és az elsőfokú bíróság is rámutatott, 3. oldal 8. számlaosztály 961. tétele szintén alátámasztja, hogy tárgyi eszközértékesítésre került sor 460.000 Ft értékben. Ezt a felperes sem vitatta, hiszen beadványa egyértelműsíti, hogy 961-re könyvelték le 911. helyett. A számviteli szabályok szerint, ha az eszköz huzamosabb ideig nem szolgálja a vállalkozás tevékenységét készletté kell minősíteni, ezt a felperes nem tette meg. A „részletes főkönyvi kivonat” 3. oldal 8. számlaosztály 961., és a perben vitatott számla tartalma egyezik ezzel, vagyis a felperes által rendelkezésre bocsátott könyvelési anyag dokumentuma szerint tárgyi eszközértékesítésre került sor. A fellebbezéshez becsatolt dokumentum dátuma továbbá megelőzi a 2009. évi mérlegadatok beadásának dátumát, és ennek ellenére a 2009. évi mérlegkészletek sora 0 adatot tartalmaz. 2010. évi mérleg esetében ugyanez a helyzet, tehát felperesi előadással ellentétben a selejtezés, mint

gazdasági esemény a mérlegadatokban 3 éven át nem jelent meg. Helytálló ténybeli és jogkövetkeztetéssel állapította meg ezért az alperes és az elsőfokú bíróság is, hogy a felperes által előadottak, illetve becsatolt bizonyítékok nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy az értékesített eszközök nem tárgyi eszközként voltak nyilvántartva.

Az Áfa tv. 188. § (3) bekezdés aa) pontja értelmében az alanyi adómentesség választására jogosító felső értékhatárba nem számítható be az adóalany vállalkozásában tárgyi eszközként használt termékek értékesítése fejében megtérített vagy megtérítendő ellenérték. A felperes esetében ezért a 460.000 Ft-os értékesítést figyelmen kívül kellett hagyni, így az 5.000.000 Ft-os értékhatárt a felperes 2010. július 17-én nem érte el. A felperest emiatt 2010. évben alanyi adómentesnek kellett tekinteni és az alanyi adómentes státuszú vállalkozás, a felperes által sem vitatottan, nem élhet adólevonási jogával.

Az Áfa tv. 191. § (1) bekezdés c) pontját az alperes és az elsőfokú bíróság nem alkalmazhatta, mivel ez az alanyi adómentesség megszűnésére vonatkozik, és a felperes alanyi adómentessége az előzőekben részletezettek miatt 2010. évben nem szűnt meg.

Az elsőfokú bíróság helytállón mutatott rá arra, hogy a felperes által hivatkozott Áfa tv. 195. § (2) bekezdés b) pontja csak az Áfa tv. 193. § (1) bekezdés a) pontjával összefüggésben értelmezhető. A tárgyi eszköz értékesítése során a felperes nem járhatott volna el alanyi adómentes minőségben, ennek ellenére áfát nem számított fel, ennek hiányában pedig az Áfa tv. 195. § (2) bekezdés b) pontja alapján hivatkozott jogosultsága nem érvényesülhet.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a tartalmát tekintve felülmérlegelést kérő felülvizsgálati kérelem alaptalan. Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntésére irányadó Áfa tv.-beli szabályokat jogerős ítéletében nem csak helytállón sorolta fel, hanem megfelelően alkalmazta, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az ügyben tárgyalás tartására nem került sor, az alperest a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nem ügyvéd és nem jogtanácsos képviselte, ezért pernyertessége ellenére felszámítható költsége nem keletkezett, így e tárgyban a Kúriának rendelkeznie sem kellett.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2014. május 15.

***Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó
bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró***